

[Steen Folke]

har vist, at afskaffelsen af den private ejendomsret til produktionsmidlerne er en nødvendig, men langtfra tilstrækkelig forudsætning for opbygningen af et socialistisk samfund. Hvis kapitalisternes plads blot overtages af bureaukrater, så fortsætter udbytning, umyndiggørelse og undertrykkelse under nye former. Socialisme uden demokrati, økonomisk såvel som politisk, er ikke socialisme. Det vil hr. Waldorff sige mere om som partiordfører senere i talerrækken.

Kjeld Olesen (S):

Først en kommentar til forespørgslen formuleret. VS har spurgt: »Hvad kan ministrene oplyse om regeringens og regeringspartiernes langsigtede mål for samfundets udvikling?« Her synes jeg, det er på sin plads at gøre opmærksom på, at det nu engang må være sådan, at ministre udtaler sig på regeringens vegne, og at ordførerne udtaler sig på partiernes vegne.

Men i øvrigt tager vi gerne denne debat. Først og fremmest for at fortælle befolkningen, at VS og andre partier på det, som man kalder venstrefløjen, ikke har monopol på at tænke ud over nu-og-her-politikken. Jeg må sige efter at have hørt hr. Steen Folke, at det monopol har de bestemt heller ikke. Jeg havde forventet – og sad med åbent sind for at suge til mig – at her var en lejlighed til at høre, hvad der egentlig ligger sådan mere langsigtet i VS' politik. Og hvad var det så, man måtte høre på? Det var jo en gentagelse af de negative, udelukkende negative, bemærkninger, som vi stifter bekendtskab med ved hver eneste debat. At jeg var skuffet, skal jeg ikke lægge skjul på.

Vi tager altså gerne debatten, fordi vi finder, at det er en udmærket lejlighed til at gøre klart, at nok er det de borgerlige partier og arbejdsgiverne, der har været den største hindring for at gennemføre den demokratiske socialisme i Danmark, men den største gave, det borgerlige Danmark har fået i vor nyere historie, er tilstedeværelsen af et VS, et DKP og et SF. Vi vil aldrig nogen sinde anfægte disse partiers demokratiske ret til at træde frem, som de gør det. Men ud fra arbejderbevægelsens målsætning har den splittelse, der er et resultat af deres teoretiske, dogmatiske korstog, været appelsiner i reaktionens turban.

Det er deprimerende at se den strategi, disse partier arbejder efter. Vi andre kan være ligeglade med den indbyrdes og ofte indædte kamp, der udspiller sig. Det nyeste eksempel er både VS' og SFs hårde kritik af DKP, fordi det som det eneste parti ikke turde stille op på sin egen liste til EF-valget, men fulgte sit principprogram om at dække sig ind bag en såkaldt enhedsbevægelse ved navn Folkebevægelsen mod EF.

Lad der ske nogle procentvise bevægelser mellem disse partier, de vil dog aldrig få en afgørende indflydelse, fordi de i deres natur er så fjernt fra dansk mentalitet og fra den almindelige borger, der ikke vil acceptere den bedrevidende, eliteagtige måde, hvorpå man fører sig frem i sin dogmatiske teori. Men fælles for disse partier er, at skal de skaffe sig fremgang, politisk fremgang, så må det være på socialdemokratiets bekostning. Det er en kamp, vi er vant til, og som vi har ført siden 1917. Den er vi også rustet til. Elers ville socialdemokratiet ikke være den bevægelse, der har haft en afgørende indflydelse på omformningen af dette samfund.

Disse partier kan sidde i deres opbyggelige studiekredse og fantasere om tusindårsriget. Det kedelige for dem er bare, at hverdagen og virkeligheden pulserer forbi derude, og det tragiske for dem er, at de efterhånden er havnet i en situation, hvor de nærmest bebrejder virkeligheden, at den ikke vil tilpasse sig deres dogmatiske formler. Som det engang er blevet skrevet i en artikel, står venstrefløjenspartierne med deres socialistiske laksko og tør ikke bevæge sig derud, hvor skoene kan blive snavsede af den virkelighed, som man må befinde sig i, hvis ændringerne skal skabes. Ikke for ingenting har landets største fagforbund, SID, på en kongres erklæret, at man i hvert fald ikke regner VS som et arbejderparti.

Jeg må nok sige, at det var ganske forbløffende at høre hr. Steen Folke udlægge forslaget om ØD – hr. Glistrup og andre reaktionære politikere kunne ikke gøre det på en bedre måde – ved at tale om fagforeningspampernes magt og altså, på samme måde som Dansk Arbejdsgiverforening og andre udlægger teksten, fuldstændig forvrænge det, der er det afgørende, når det drejer sig om den medindflydelse på den enkelte arbejdsplads, som lønmodtagerne på denne arbejds-